

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ,
ΠΩΣ ΝΑ ΩΦΕΛΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Απόδοση στη Νεοελληνική: Βασίλειος Μουστάκης (+)

1

Πολλοὶ λόγοι, ἀγαπητὰ μου παιδιά, μὲ κάνουν νὰ σᾶς δώσω αὐτὲς τὶς συμβουλές. Πιστεύω ὅτι εἶναι οἱ καλύτερες καὶ θὰ σᾶς ὠφελήσουν, ἂν τὶς κάνετε κτῆμα σας. Ἔχω προχωρημένη ἡλικία. Ἀσκήθηκα στὴ ζωὴ μὲ πολλοὺς τρόπους. Γνώρισα ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὶς βιοτικὲς μεταβολές, πὺ συμπληρώνουν τὴν ἀνθρώπινη μὸρφωση. Ἔτσι, ἔχω κάμποση πείρα στὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Μπορῶ, λοιπόν, σ' αὐτοὺς πὺ πρωτομπαίνουν στὸ στάδιο τῆς ζωῆς, νὰ δείξω τὸν ἀσφαλέστερο δρόμο. Ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς συγγένειας, ἔρχομαι εὐθύς μετὰ τοὺς γονεῖς σας. Γι' αὐτό, σᾶς ἀγαπῶ ὅμοια μ' ἐκείνους. Καὶ σεῖς μὲ βλέπετε σὰν πατέρα σας, ἔτσι θαρρῶ. Ἄν, λοιπόν, δεχθῆτε μὲ προθυμία τὰ λόγια μου, θὰ ἀνήκετε στὴ δεύτερη κατηγορία ἐκείνων πὺ ἐπαινεῖ ὁ ἀρχαῖος ποιητῆς Ἡσίοδος, γράφοντας ὅτι εἶναι ἄριστος ἄνθρωπος ὅποιος μονάχος του ξεχωρίζει τὸ σωστὸ κι εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὅποιος συμμορφώνεται μὲ τὶς σωστὲς ὑποδείξεις. Ἐνῶ ὅποιον δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ κάνει αὐτό, τὸν χαρακτηρίζει σὰν ἄνθρωπο ἄχρηστο. Καὶ μὴν ἀπορήσετε πὺ ἔρχομαι νὰ προσθέσω κάτι δικό μου σὲ ὅσα διαβάζετε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους στὰ σχολεῖα σας καὶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ ὅτι αὐτὸ τὸ δικό μου εἶναι ὠφελιμότερο ἀπὸ ὅσα ἐκεῖνοι σᾶς διδάσκουν. Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς συμβουλῆς μου: δὲν πρέπει νὰ παραδώσετε στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς τὸ τιμόνι τοῦ νοῦ σας, γιὰ νὰ σᾶς πᾶνε ὅπου αὐτοὶ θέλουν. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθεῖτε σὲ ὅλα. Πρέπει νὰ πάρετε ἀπ' αὐτοὺς ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καὶ νὰ μὴ δώσετε προσοχὴ στὰ ὑπόλοιπα. Ἐρχομαι, λοιπόν, ἀμέσως νὰ σᾶς ὑποδείξω ποια εἶναι τὰ ἄχρηστα μέσα στὰ συγγράμματά τους καὶ πῶς νὰ ξεχωρίζετε τὰ πρῶτα ἀπὸ τὰ δεύτερα.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ θεωροῦμε ἐντελῶς ἀσήμαντο πρᾶγμα τὴν ἐδῶ κάτω ἀνθρώπινη ζωὴ. Δὲν λογαριάζουμε καὶ δὲν λέμε καλὸ ὅ,τι μᾶς ἐξυπηρετεῖ σ' αὐτὴ μονάχα τὴ ζωὴ. Τὴν ἐνδοξη καταγωγὴ, τὴν εὐρωστία τοῦ κορμιοῦ, τὴ σωματικὴ καλλονή, τὸ ὠραῖο ἀνάστημα, τὶς τιμὲς ποὺ δίνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα κι ὅτιδήποτε ἄλλο προσφέρει ὁ παρῶν κόσμος, δὲν θὰ τὰ θαρροῦμε μεγάλα καὶ ζηλευτὰ πράγματα. Δὲν μᾶς κάνουν ἐντύπωση ὅσοι τὰ ἔχουν. Οἱ δικές μας ἐλπίδες πᾶνε πολὺ μακρύτερα. Οἱ πράξεις μας εἶναι μιὰ προετοιμασία γιὰ κάποια ἄλλη ζωὴ. Ἀκριβῶς, λοιπόν, ὅσα μᾶς χρειάζονται γι' αὐτὴ τὴν ἄλλη ζωὴ, αὐτὰ ἀγαπᾶμε, αὐτὰ λαχταροῦμε, περιφρονώντας ὅσα δὲν φθάνουν ὡς ἐκεῖ. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἄλλη ζωὴ; Ποῦ καὶ πῶς θὰ τὴ ζήσουμε; Αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ἀνώτερο τῆς τωρινῆς ἀφορμῆς, γιὰ νὰ τὸ περιγράψω. Καὶ σεῖς, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχετε ἀκόμη ὅλη τὴν ὠριμότητα, γιὰ νὰ ἀφομοιώσετε τὴν περιγραφή του. Θὰ σᾶς δώσω ὅμως ἕνα σκιαγράφημά του, ποὺ θὰ σᾶς εἶναι ἀρκετό. Ἄς πάρουμε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ σωρεύθηκε στὸν κόσμο αὐτὸν ἐδῶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα του. Ὅλη, λοιπόν, αὐτὴ ἡ γήινη εὐτυχία δὲν φθάνει οὔτε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἄλλης ζωῆς. Ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου εἶναι τόσο κατώτερα ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὅσο κατώτερα εἶναι ἡ σκιά καὶ τὸ ὄνειρο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἢ, γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦμαι ἕνα πιὸ συνηθισμένο παράδειγμα, ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ ζωές, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλοῦμε, εἶναι ὅσο κι ἡ διαφορὰ σὲ ἀξία ἀνάμεσα στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

Ὁδηγός μας στὴν ἐδῶ κάτω ζωὴ εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, ποὺ ἡ γλώσσα της ἔχει πολὺ μυστήριο. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀκόμα μικρὴ ἡλικία, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ καταλαβαίνει τὴ βαθιὰ τῆς σημασία. Τί κάνει, λοιπόν; Προγυμνάζεται μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σὲ ἄλλα κείμενα, ὅχι ἐντελῶς ξένα, ποὺ μοιάζουν μὲ

καθρέφτες και σκιές. Συμβαίνει δηλαδή ό,τι και στον στρατό. Οί στρατιώτες αποκτούν την πολεμική πείρα πρώτα με τις κινήσεις των γυμνασίων, που είναι ένα είδος παιχνίδι. Ύστερα, γνωρίζουν τον αληθινό πόλεμο. Έχουμε κι εμείς μπροστά μας μια μάχη. Τη μεγαλύτερη απ' όλες. Για να έτοιμασθούμε, πρέπει να γυμνασθούμε, να κοπιάσουμε. Πώς θα γίνει αυτή ή προγύμναση; Με το να γνωρίσουμε καλά τους ποιητές, τους πεζογράφους, τους ρήτορες κι όλους τους ανθρώπους, που θα μας προσφέρουν κάτι για να δυναμώσουμε την ψυχή μας. Θυμηθήτε τί κάνουν τα βαφεία. Πρώτα έτοιμάζουν με διάφορους τρόπους το ύφασμα που θα βάψουν. Και μονάχα αφού γίνει αυτή ή προεργασία, τότε παίρνουν και μεταχειρίζονται το κόκκινο ή άλλο χρώμα για να κάνουν το βάψιμο. Το ίδιο πρέπει να γίνεται και σε μας. Πρώτα θα έτοιμάσουμε τη συνείδησή μας με την κοσμική σοφία κι ύστερα θ' ακούσουμε τα ιερά και βαθιά νοήματα της χριστιανικής διδασκαλίας. Πρώτα θα συνηθίσουμε να βλέπουμε τον ήλιο μέσα στο νερό κι ύστερα θ' ατενίσουμε τον ίδιο τον ήλιο.

3

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΩΜΑ

Αν οί δυο διδασκαλίες έχουν κάποια συγγένεια, θα ήταν ωφέλιμη ή γνώση και των δύο. Αλλά έχουν και μεγάλη διαφορά. Γι' αυτό, αν τιςβάλουμε τη μια πλάι στην άλλη και τις συγκρίνουμε, θα δούμε καθαρά ότι ή μια υπερέχει της άλλης. Με τί όμως να τις παρομοιάσουμε, ώστε να δώσουμε μια πετυχημένη εικόνα τους; Η κύρια αξία του φυτού είναι το ότι κάνει καρπούς. Αλλά και τα φύλλα του προσφέρουν ένα στόλισμα, καθώς παίζουν κάτω από την πνοή του αέρα γύρω στους κλάδους. Κάτι ανάλογο γίνεται και στην ψυχή. Ο καρπός της, ή αξία της είναι ή αλήθεια. Είναι όμως ωραίο πράγμα να την τριγυρίζει κι ή κοσμική σοφία, σαν φυλλωσιά, που σκεπάζει όμορφα τους καρπούς. Αυτό συνέβη με τον μεγάλο Μωϋσή, τον περιβόητο για τη σοφία του, καθώς αναφέρει ή παράδοση. Πρώτα –λένε- γύμνασε τον νοῦ του στις έπιστημες

τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου κι ὕστερα σίμωσε γιά νά δεῖ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Παρόμοιο συνέβη καὶ μὲ τὸν σοφὸ Δανιήλ, αἰῶνες ἀργότερα. Πρῶτα διδάχθηκε στὴ Βαβυλώνα τὴ σοφία τῶν Χαλδαίων κι ὕστερα ἔπεσε στὴ σπουδὴ τῆς θείας διδασκαλίας.

4

Η ΠΕΤΡΑ ΣΤΟ ΑΛΦΑΔΙ

Ἀρκετὰ σᾶς ἐξήγησα τὸ ὅτι αὐτὰ τὰ κοσμικὰ μαθήματα δὲν εἶναι ἀνώφελα γιά τὴν ψυχὴ. Ἄς ἔλθουμε τώρα νά δοῦμε καὶ τὸ πῶς πρέπει νά τὰ ἀφομοιώνετε. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ πολύμορφα ἔργα τῶν ποιητῶν. Δὲν πρέπει νά δίνετε σημασία σὲ ὅλα, χωρὶς ἐξαίρεση, τὰ διδάγματά τους. Ὅταν σᾶς ἐξιστοροῦν κατορθώματα, ἢ σᾶς ἐκθέτουν λόγια καλῶν ἀνθρώπων, νά τὰ δέχεστε μὲ ἀγάπη, νά κοιτᾶτε νά τοὺς μιμηθῆτε, νά τοὺς μοιάσετε, ὅσο μπορεῖτε. Ὅταν ὅμως φέρνουν στὴ μέση κακοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νά ἀποφεύγετε τὶς τέτοιες εἰκόνες, φράζοντας τ' αὐτιά σας ὅμως ὁ Ὀδυσσεύς, πού, καθὼς διηγεῖται ὁ Ὅμηρος, ἤθελε ν' ἀποφύγει τὴ μελωδία τῶν Σειρήνων. Γιατί; Διότι ἅμα συνηθίσει κανεὶς στὰ ἁμαρτωλὰ λόγια, περνᾷ καὶ στὰ ἁμαρτωλὰ ἔργα. Γι' αὐτό, λοιπόν, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νά προφυλάσσουμε τὴν ψυχὴ μας. Διότι ὑπάρχει κίνδυνος, μαζὶ μὲ τὴ γλύκα τῶν λόγων νά πάρουμε μέσα μας καὶ κάτι θανάσιμο, χωρὶς νά τὸ καταλάβουμε. Εἶναι μέλι, πού ἔχει καὶ δηλητήριο. Δὲν θὰ ἐπαινέσουμε, ἔτσι, τοὺς ποιητές, ὅταν παριστάνουν ἀνθρώπους πού ἀσεβοῦν, πού ἐμπαίζουν, πού παραδίνονται στὴν ἀκολασία, πού παρασύρονται ἀπὸ τὸ πιότο, οὔτε ὅταν περιορίζουν τὴν εὐτυχία σὲ πλούσια τραπέζια καὶ σὲ ἄσεμνα τραγούδια. Καὶ δὲν θὰ δώσουμε καμιὰ σημασία, ὅταν κάνουν λόγο γιά θεοὺς καὶ μᾶς λένε ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ κι ἀλληλομισοῦνται. Διότι, καθὼς ξέρετε, οἱ ψεύτικοι θεοὶ τῆς εἰδωλολατρίας πολεμᾶνε ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ κι ὁ πατέρα τὰ παιδιὰ του κι ἐκεῖνα τοὺς γονεῖς τους, μὲ ὑπουλόγητα. Θ' ἀφήσουμε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεάτρου τὶς μοιχεῖες τῶν θεῶν, τοὺς ἔρωτές τους, τὶς ἀσύστολες σαρκικές τους σχέσεις καὶ πρὸ παντὸς τοῦ μεγαλύτερου ἀπ' ὅλους θεοῦ Δία, ὅπως λέγουν αὐτοί. Εἶναι πράγματα ὅλα αὐτά, πού καὶ γιά

τὰ ζῶα ἂν τὰ ἔλεγε κανεῖς θὰ κοκκίνιζε. Τὰ ἴδια ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τοὺς πεζογράφους καὶ μάλιστα ὅταν γράφουν γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἐπίσης δὲν θὰ μιμηθοῦμε τοὺς ρήτορες τῶν δικαστηρίων, πού ἡ τέχνη τους εἶναι τὸ ψέμα. Διότι τὸ ψέμα δὲν εἶναι ὠφέλιμο οὔτε στὰ δικαστήρια οὔτε πουθενὰ ἄλλοῦ, μιὰ καὶ προτιμήσαμε, σὰν χριστιανοί, τὸν σωστὸ κι ἀληθινὸ δρόμο τῆς ζωῆς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς προστάζει νὰ μὴ καταφεύγουμε στὰ δικαστήρια. Ἀπ' ὅσα μᾶς διδάσκουν οἱ παρὰ πάνω, θὰ διαλέγουμε καὶ θὰ παίρνουμε μονάχα ὅ,τι εἶναι ἔπαινος τῆς ἀρετῆς καὶ κατάκριση τῆς κακίας. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τ' ἄλλα ζῶα, τὰ λουλούδια εἶναι καλὰ μονάχα γιὰ τὸ ἄρωμά τους καὶ τὸ χρῶμα τους. Γιὰ τὶς μέλισσες ὅμως, ὑπάρχει σ' αὐτὰ καὶ κάτι ἄλλο: τὸ μέλι. Ἔτσι κι ἐδῶ. Ὅσοι στὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἀναζητοῦν μονάχα τὴ γλύκα καὶ τὴ χάρη τοῦ λόγου, μποροῦν ν' ἀποκομίσουν καὶ κάποια ὠφέλεια γιὰ τὴν ψυχὴ. Πρέπει, λοιπόν, αὐτὰ τὰ συγγράμματα νὰ τὰ σπουδάζουμε ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν μελισσῶν. Οἱ μέλισσες δὲν πετᾶνε σὲ ὅλα τὰ λουλούδια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κι ὅπου καθίσουν, δὲν κοιτᾶνε νὰ τὰ πάρουν ὅλα. Παίρνουν μονάχα ὅσο χρειάζεται στὴ δουλειὰ τους καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ παρατοῦν καὶ φεύγουν. Ἔτσι κι ἐμεῖς, ἂν εἴμαστε φρόνιμοι. Θὰ πάρουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ κείμενα ὅ,τι συγγενεύει μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ μᾶς χρειάζεται καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ ἀφήσουμε πίσω μας. Κι ὅπως, κόβοντας τὸ τριαντάφυλλο, ἀποφεύγουμε τ' ἀγκάθια τῆς τριανταφυλλιᾶς, ἔτσι κι ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ θὰ πάρουμε ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καὶ θὰ φυλάξουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπ' ὅ,τι εἶναι ἐπιζήμιο. Ἀπὸ τὴν πρώτη, λοιπόν, στιγμή πρέπει νὰ ἐξετάζουμε τὰ διδάγματα χωριστὰ καὶ νὰ τὰ προσαρμόσουμε στὸν σκοπὸ μας, φέρνοντας, κατὰ τὴ δωρικὴ παροιμία τὴ σχετικὴ μὲ τοὺς κτίστες, τὴν πέτρα στὸ ἀλφάδι.

5

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Στὴν ἄλλη ζωὴ, θὰ φθάσουμε μὲ τὴν ἀρετὴ. Τὴν ἀρετὴ, ποὺ ἐξύμνησαν κι οἱ ποιητὲς κι οἱ πεζογράφοι, ἄλλα πιὸ πολὺ οἱ φιλόσοφοι. Ἔτσι, μεγαλύτερη προσοχὴ πρέπει νὰ δώσουμε στὰ συγγράμματα αὐτῶν τῶν τελευταίων. Δὲν εἶναι μικρὸ τὸ κέρδος, ὅταν οἱ ψυχὲς τῶν νέων συνηθίσουν καὶ κάνουν δική τους τὴν ἀρετὴ. Ὅσα ὁ ἄνθρωπος ἀφομοιώνει στὴν τρυφερὴ ἡλικία του, μένουν ἀσάλευτα. Διότι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀκόμα ἀπλὴ τότε καὶ ὅ,τι δέχεται, ἐντυπώνεται πολὺ βαθιὰ μέσα της. Τί ἄλλο τάχα σκέφθηκε ὁ Ἡσίοδος ἀπὸ τὸ νὰ προτρέψει τοὺς νέους στὴν ἀρετὴ, ὅταν φιλοτεχνοῦσε τοὺς στίχους του, ποὺ ὅλοι τους τραγουδοῦν; Σκέφθηκε ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς εἶναι στὴν ἀρχὴ κακοτράχαλος καὶ δυσκολοδιάβατος κι ἀνηφορικός. Ὅτι τὸν διανύει κάποιος μὲ πολὺν ἰδρώτα καὶ πολὺ κόπο. Ὅτι, γι' αὐτὸν τὸν λόγο, δὲν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ βάλει τὸ πόδι του σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, μὲ τὴν ἀποτομιὰ ποὺ δείχνει, κι οὔτε, ἂν τὸν περπατήσῃ, θὰ φθάσῃ εὐκόλα στὴν κορυφή. Ὅτι σὰν φθάσῃ ὅμως ἐκεῖ πάνω, βλέπει πῶς στὴν πραγματικότητα ἦταν ἓνας δρόμος ἴσιος, ὁμορφος, εὐκόλος, καλοδιάβατος καὶ πιὸ εὐχάριστος ἀπὸ τὸν ἄλλο, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν κακία καὶ ποὺ ὁ ἴδιος ποιητὴς εἶπε ὅτι μονομιᾶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν διαβεῖ, διότι βρίσκεται κοντὰ μας. Ἐγὼ τὸ πιστεύω: Ὁ Ἡσίοδος ἱστόρησε ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μᾶς παροτρύνει στὴν ἀρετὴ, νὰ σπρώξῃ τὸν καθένα στὸ καλὸ, νὰ μᾶς κάνει νὰ μὴ τὸ βάλουμε κάτω μπροστὰ στοὺς κόπους καὶ νὰ μὴ σταματήσουμε πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Κι ὅποιος ἄλλος μὲ τέτοιο τρόπο τραγούδησε τὴν ἀρετὴ, ἄς γίνῃ ὁ λόγος του καλόδεχτος ἀπὸ μᾶς, μιὰ κι ὀδηγεῖ στὸν ἴδιο σκοπὸ.

Ἄκουσα κάποτε νὰ μιᾶ σχετικά μ' αὐτὸ τὸ θέμα ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε τὴ δύναμη νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ νόημα τῶν ποιητῶν. Ἐλεγε, λοιπόν, ὅτι ὅλη ἡ ποίηση τοῦ Ὀμήρου δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἓνας ὕμνος τῆς ἀρετῆς. Ὅλα, στὸν Ὀμηρο, ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι εἶναι περιθωριακό, ἀποβλέπουν σ' αὐτό. Ἔτσι, λόγου χάρη, συμβαίνει μὲ ὅσα γράφει γιὰ τὸν Ὀδυσσεᾶ, ποὺ σώθηκε γυμνὸς ἀπὸ τὸ ναυάγιο καί, στὴν ἀρχή, μὲ μόνη τὴν ἐμφάνισή

του, προκάλεσε τὸν σεβασμὸ τῆς βασιλοκόρης Ναυσικᾶς. Ἡ γύμνια του δὲν ἦταν ντροπή, διότι ἀντὶ γιὰ ροῦχα ἦταν ντυμένος μὲ τὴν ἀρετή. Κι ὕστερα προκάλεσε ἀγαθὴ ἐντύπωση καὶ στοὺς ἄλλους Φαίακες, σὲ σημεῖο πὺ νὰ παρατήσουν τὴν τρυφηλὴ ζωὴ τους καὶ νὰ προσπαθοῦν, θαυμάζοντάς τον, νὰ τὸν μιμηθοῦν. Καὶ στὸ στόμα κάθε Φαίακος, τότε, ἄλλη εὐχὴ δὲν ὑπῆρχε παρὰ νὰ γίνεῖ δεύτερος Ὀδυσσεας, ἔστω καὶ θαλασσοδαρμένος. Διότι -ἔλεγε ὁ ἐρμηνευτὴς ἐκεῖνος τοῦ ποιητικοῦ νοήματος- μὲ αὐτὰ ὁ Ὅμηρος διδάσκει ξάστερα τὰ ἐξῆς: Ἄνθρωποι γυμνασθῆτε στὴν ἀρετὴ, πὺ κολυμπᾶ μαζί σας στὸ ναυάγιο, κι ὅταν πατήσετε στὴ στεριὰ γυμνοί, θὰ σᾶς παραστήσει πιὸ τιμημένους ἀπὸ τοὺς ἀμέριμνους Φαίακες. Καί, πραγματικά, αὐτὸ εἶναι. Ὅλα τὰ ἄλλα, πὺ τυχὸν ἔχουμε, ἀνήκουν ἐξ ἴσου στοὺς ἰδιοκτῆτες τους καὶ σὲ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἄνθρωπο. Πέφτουν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ὅπως τὰ ζάρια. Ἡ μόνη ἀναφαίρετη ἰδιοκτησία εἶναι ἡ ἀρετὴ. Τὴν ἔχει δική του ὁ καθένας κι ὅσο ζῆ κι ὅταν φύγει ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ κι ὁ Σόλων, θαρρῶ, εἶπε στοὺς πλουσίους τό:
Δὲν θ' ἀνταλλάξουμε μαζί τους τὸν πλοῦτο
μὲ τὴν ἀρετὴ. Πάντα ἐκείνη μένει,
ἐνῶ τὸ χρῆμα συχνὰ ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο περνᾶ.

Παρόμοια εἶναι κι ὅσα λέγει ὁ Θεόγνις. Ὁ κάθε θεὸς γέρνει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ζυγὸ μὲ διαφορετικὸ πάντα τρόπο, ὥστε:

ἄλλοτε νὰ πλουτοῦν κι ἄλλοτε νὰ μὴν ἔχουν τίποτε.

Ἀλλὰ κι ὁ σοφιστὴς Πρόδικος, ὁ Κεῖος, ἐκφράζεται παρόμοια κάπου στὰ συγγράμματά του, φιλοσοφώντας γύρω ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν κακία. Ἄς δώσουμε, λοιπόν, καὶ σ' αὐτὸν προσοχή, διότι εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Διηγεῖται τὰ ἐξῆς, ἀπὸ ὅσο θυμᾶμαι, διότι δὲν ἔχω ἀποστηθισμένο τὸν λόγο του, πὺ εἶναι πεζὸς κι ὄχι σὲ στίχους. Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἦταν ἀκόμα πολὺ νέος, σχεδὸν τῆς ἡλικίας σας, σκεφτόταν ποιὸν δρόμο νὰ πάρει, τὸν κοπιαστικὸ τῆς ἀρετῆς ἢ τὸν πολὺ εὐκόλο. Τὸν σίμωσαν, λοιπόν, δυὸ γυναῖκες, ἡ Ἀρετὴ κι ἡ Κακία. Ἡ διαφορὰ

τους φάνηκε εὐθύς, μὲ τὴν ἐξωτερικὴν τους ἐμφάνιση, πρὶν ἀκόμα ἀρθρώσουν λέξι. Ἡ μιὰ ἦταν στολισμένη φανταχτερὰ ἀπὸ τὴν κομμωτικὴν τέχνην, σὰν καλλονή, ἀλλὰ μὲ πλαδαρὰς σάρκες ἐξ αἰτίας τῆς τρυφηλῆς ζωῆς, κι ἀπὸ πίσω της ἔρχονταν ὅλα τὰ πάθη τῆς ἡδονῆς. Τὰ ἔδειχνε ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ συνόδευε μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις, προσπαθώντας νὰ τραβήξει πρὸς τὸ μέρος τῆς τὸν Ἡρακλῆ. Ἡ ἄλλη ἦταν ἰσχνή, ἀτημέλητη, μὲ σοβαρὸ βλέμμα κι ἔλεγε πράγματα ἐντελῶς διαφορετικά. Δὲν ὑποσχόταν τίποτε τὸ ἀναπαυτικὸ καὶ τὸ εὐχάριστο. Ὑποσχόταν μονάχα χίλιους δυὸ κόπους κι ἰδρώτα καὶ κινδύνους παντοῦ, σὲ στεριὰς καὶ θάλασσας. Καὶ τὸ βραβεῖο, γιὰ ὅλα αὐτὰ, θὰ ἦταν νὰ γίνῃ ὁ Ἡρακλῆς θεὸς - ἔλεγε ὁ Πρόδικος. Κι ὅπως ξέρετε, ὁ Ἡρακλῆς, στὸ τέλος αὐτὴν ἀκολούθησε.

6

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Ὅλοι, λοιπόν, σχεδὸν οἱ ἀξιόλογοι γιὰ τὴ σοφία τους ἄνθρωποι, ἄλλος λιγότερο κι ἄλλος περισσότερο, κι ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ἔχουν ἐξυμνήσει, στὰ ὅσα ἔγραψαν, τὴν ἀρετὴ. Αὐτοὺς πρέπει νὰ πιστεύουμε καὶ νὰ πασχίζουμε νὰ ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας τὰ λόγια τους. Διότι ὅποιος στηρίζει μὲ πράξεις τὴ φιλοσοφία, πού ἄλλοι τὴν περιορίζουν στὰ λόγια αὐτὸς μονάχα ἔχει νοῦ, σὰν σκιὰς οἱ ἄλλοι γυροφέρνουν.

Ἔχουμε, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, μιὰ θαυμαστὴ σὲ ὁμορφίαν προσωπογραφία καὶ πλάϊ της τὸ ἴδιο πρόσωπο στὴν πραγματικότητα, ἐξίσου ὠραῖο με τὴν ἀπεικόνισήν της. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού μὲ φουσκωμένα λόγια ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴ μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ στὴ δική τους ζωὴ προτιμοῦν τὴν ἀκολασία ἀπὸ τὴ σωφροσύνη, τὴν πλεονεξία ἀπὸ τὸ δίκιο. Μὲ τί μοιάζουν αὐτοί; Μοιάζουν μὲ τοὺς ἠθοποιούς πού παίζουν δράματα καὶ παρουσιάζονται στὴ σκηνὴ συχνὰ σὰν βασιλιάδες καὶ μεγάλοι ἄρχοντες, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο στὴν πραγματικότητα καί,

καμιά φορά, οὔτε ἐλεύθεροι πολίτες, ἀλλὰ δοῦλοι. Ὁ μουσικὸς θὰ δεχόταν νὰ μὴν εἶναι καλὰ κουρντισμένη ἢ λύρα του; Ὁ κορυφαῖος του χοροῦ, στὴν τραγωδία, θὰ δεχόταν νὰ μὴν εἶναι ὁ χορὸς ἐναρμονισμένος μαζί του; Ὅχι. Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ διαφωνοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους, κι ἡ ζωὴ τους νὰ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ λόγια τους, νὰ συμβαίνει σ' αὐτοὺς αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Εὐριπίδης· ἡ γλώσσα μου ὀρκίσθηκε ἀλλὰ ὄχι κι ὁ νοῦς, καὶ ποὺ νὰ θέλουν νὰ φαίνονται κι ὄχι νὰ εἶναι στ' ἀλήθεια καλοί; Ἀλλὰ κάτι παρόμοιο θὰ ἦταν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀδικίας, ἂν πρέπει νὰ πιστέψουμε στὸν Πλάτωνα, τὸ νὰ δίνει κανεὶς τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι σωστὸς ἄνθρωπος καὶ στὴν πραγματικότητα νὰ μὴν εἶναι.

7

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΜΕΓΑΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὅσα, λοιπόν, λόγια ὀδηγοῦν πρὸς τὸ καλὸ, πρέπει νὰ τὰ ἀφομοιώνουμε, ὅπως εἶπαμε παραπάνω. Ἀλλὰ καὶ σπουδαῖες πράξεις τῶν ἀρχαίων σώθηκαν στὴ μνήμη ὡς τὶς ἡμέρες μας ἢ καταγραμμένες στὶς σελίδες τῶν ποιητῶν καὶ τῶν πεζογράφων. Ἄς μὴ παραμελήσουμε καὶ τὴ δική τους ὠφέλεια. Κάποτε, λόγου χάρι, ἓνας χυδαῖος ἄνθρωπος ἔβριζε τὸν Περικλῆ, ἐνῶ ὁ μέγας πολιτικὸς δὲν ἔδινε καμιά σημασία. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος περιέλουζε μὲ βρισιὲς τὸν Περικλῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἔμενε ἀδιάφορος. Ὅταν, λοιπόν, ἔπεσε τὸ βράδυ καὶ σκοτείνιασε κι ἐκεῖνος ἀποκαμωμένος ἀπομακρυνόταν, ὁ Περικλῆς, πιστὸς στὴν ἀσκηση τῆς φιλοσοφίας, πρόσταξε νὰ τοῦ φωτίσουν τὸ δρόμο ποὺ περπατοῦσε. Μιὰ ἄλλη φορά, πάλι, ἓνας ἄνθρωπος ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Εὐκλείδη, τοῦ φιλοσόφου ἀπὸ τὰ Μέγαρα, τὸν ἀπειλήσε, καὶ μάλιστα μὲ ὄρκο, ὅτι θὰ τὸν σκότωνε. Ἀλλὰ κι ὁ Εὐκλείδης τοῦ ὀρκίσθηκε ὅτι θὰ τὸν ἱκανοποιοῦσε καὶ θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴν ὀργή του. Τί σπουδαῖο θὰ ἦταν ἂν ὅσοι παρασύρονται στὸ πάθος τοῦ θυμοῦ ἔφερναν στὸν νοῦ τους τέτοια περιστατικά! Διότι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε στὴν

τραγωδία, πού διδάσκει ότι ή όργή όπωσδήποτε άρματώνει τó χέρι έναντίον του έχθρου μας και να έρεθιζόμαστε άπ' αυτή. Κι άν αυτό είναι δύσκολο, πρέπει να χρησιμοποιούμε τή λογική έναντίον της και να τής κόβουμε τά φτερά.

Άς γυρίσουμε πάλι στα παραδείγματα σπουδαίων πράξεων. Όρμησε κάποιος έναντίον του φιλοσόφου Σωκράτη και τόν χτυπούσε άλύπητα στο πρόσωπο. Άλλά εκείνος δέν έφερε αντίσταση. Άφησε τόν μεθυσμένο να χορτάσει τήν όργή του, έως ότου ή όψη του είχε μελανιάσει και προησθεϊ άπό τά χτυπήματα. Όταν τó ξύλο σταμάτησε καμιά φορά, ό Σωκράτης έκανε μονάχα αυτό: έγραψε στο μέτωπό του «ό τάδε τό 'κανε», όπως επιγράφουν στους άνδριάντες τó όνομα του γλύπτη. Ήταν ή μόνη του έκδίκηση. Τά παραδείγματα αυτά έχουν σχεδόν τήν ίδια επιδίωξη με τήν Άγία Γραφή μας. Γι' αυτό είπα ότι είναι για τήν ήλικία σας πολύ αξιομίμητα. Λόγου χάρη, τó τελευταίο περιστατικό, εκείνο του Σωκράτη, μοιάζει με ό,τι παραγγέλλει ό Κύριος: άν σε χτυπήσει κανείς στο ένα μάγουλο, στρέψε του και τó άλλο, αντί να υπερασπίσεις τόν έαυτό σου. Όσο για τά περιστατικά του Περικλή ή του Εύκλείδη, θυμίζουν τήν έντολή να υπομένουμε όποιους μάς κάνουν κακό και να βαστάμε με πραότητα τήν όργή τους, να μην καταριόμαστε αλλά να άπαντάμε με εύχες στους έχθρούς μας.

Όποιος προγυμνασθεϊ στα άρχαϊα εκείνα παραδείγματα, δέν θα δυσπιστήσει στις έντολές του Εύαγγελίου σαν άκατόρθωτες. Δέν θα λησμονήσω και τήν πράξη του Μεγάλου Άλεξάνδρου, πού άφοϋ έπιασε αίχμάλωτες τις πανέμορφες, όπως λέγεται, κόρες του Δαρείου, δέν καταδέχθηκε ούτε να τις κοιτάξη, θαρώντας ντροπή για τόν νικητή άνδρων να νικηθεϊ άπό γυναϊκες. Αυτό συμπίπτει με τó εύαγγελικό: όποιος ρίξει βλέμμα επιθυμίας σε γυναϊκα, έστω κι άν δέν κάνει μοιχεία στήν πράξη, με τó να δεχθεϊ όμως τή μοιχεία στήν ψυχή του, είναι ένοχος. Όσο για τó παράδειγμα του Κλεινία, μαθητῆ του φιλοσόφου και μαθηματικού Πυθαγόρα, είναι δύσκολο να παραδεχθοϋμε ότι τυχαίως συμπίπτει με αυτή του φιλοσόφου

καὶ μαθηματικοῦ Πυθαγόρα. Τί ἔκανε ὁ Κλεινίας; Ἄν ὀρκιζόταν, θὰ γλίτωνε πρόστιμο τριῶν ταλάντων. Ἀλλὰ προτίμησε νὰ πληρώσει αὐτὸ τὸ ὑπέρογκο ποσὸ γιὰ νὰ μὴ πάρει ὄρκο, ἔστω κι ἂν ὁ ὄρκος θὰ ἦταν ἀληθινός. Κι αὐτὸ τὸ ἔκανε, ἴσως διότι ἄκουσε τὴν ἐντολή, πὺ ἀπαγορεύει τὸν ὄρκο.

8

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἀλλὰ ἄς κάνουμε πάλι πίσω, σὲ ὅ,τι ἔλεγα στὴν ἀρχή. Στὸ ὅτι δηλαδή δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀφομοιώνουμε ὅλα χωρὶς διάκριση, ἄλλα μονάχα ὅσα ὠφελοῦν. Διότι εἶναι ντροπή, νὰ ἀπωθοῦμε τὶς βλαβερὲς τροφές, ἐνῶ στὰ μαθήματα, πὺ εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς, νὰ μὴ δίνουμε καμιὰ σημασία, ἀλλὰ νὰ τὰ παίρνουμε καὶ νὰ τὰ καταπίνουμε σὰν τὸ ὀρμητικὸ ποτάμι. Ὁ καπετάνιος δὲν παρατᾶ τὸ καράβι του ὅπως λάχει στοὺς ἀνέμους, ἀλλὰ τὸ κατευθύνει πρὸς τὸ λιμάνι. Ὁ τοξότης σκοπεύει τὸν στόχο του. Ὁ χαλκιᾶς κι ὁ χτίστης ἐργάζονται σύμφωνα μὲ τὸν προσανατολισμὸ καὶ σχεδιασμὸ τῆς ἐργασίας τους. Ἐμεῖς εἴμαστε τάχα κατώτεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπαγγελματίες τουλάχιστο στὸ νὰ ξεχωρίζουμε τὸ συμφέρον μας; Ὅπως ὁ ἐπαγγελματίας ἔχει ἓνα στόχο στὴν ἐργασία του, ἔτσι κι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ ἔχει ἓνα δικό της στόχο. Καὶ σ' αὐτὸν ἔχουν τὰ μάτια τοὺς ὅλοι ὅσοι δὲν θέλουν νὰ μοιάζουν μὲ ἄλογα ζῶα. Ἀλλιῶς θὰ εἴμαστε τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ πλοῖα, πὺ δὲν ἔχουν ἔρμα, τὸ τιμόνι τῆς ψυχῆς μας δὲν θὰ τὸ μεταχειρίζεται ἡ λογικὴ καὶ θὰ γυροφέρνουμε μέσα στὴ ζωὴ ἄσκοπα. Στους γυμναστικούς ἀγῶνες καὶ στοὺς μουσικούς ἐπίσης διαγωνισμοὺς, ὅποιος λαβαίνει μέρος, ἔχει ὑπόψη του τὸ ἀντίστοιχο στεφάνι. Ὅποιος ἀθλεῖται στὴν πάλη ἢ στὸ παγκράτιο, δὲν χάνει τὸν καιρὸ του νὰ παίζει κιθάρα ἢ αὐλό.

Παράδειγμα ὁ χεροδύναμος ἀθλητῆς Πολυδάμας, πὺ πρὶν κατεβεῖ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, ἀναχαίτιζε καταμεσίς τοῦ δρόμου τὰ ἄρματα πὺ ἔτρεχαν καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δυνάμωνε τοὺς μῦς του. Ἐπίσης ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης δὲν

μετατοπιζόταν έξω από τὸ ἀλειμμένο σκουτάρι κι ἀντιστεκόταν στὸ σπρώξιμο ὅπως τὰ κολλημένα μὲ μολύβι ἀγάλματα. Μ' ἓνα λόγο, γυμνάζονταν γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι στὰ ἀγωνίσματά τους. Ἄς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι τοὺς ἔτρωγε ἡ περιέργεια κι ἄφηναν τὸν κουρνιαχτὸ τῶν γυμναστηρίων γιὰ τὶς μελωδίες τοῦ Μαρσύα, τοῦ ἀύλητῆ ἀπὸ τὴ Φρυγία, καὶ τοῦ μαθητῆ του, τοῦ Ὀλυμπου. Τί θὰ συνέβαινε τότε; Θὰ κέρδιζαν τὸν κότινο; Θὰ δοξάζονταν; Θὰ προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμὸ μὲ τὴν σωματικὴ τους ἀλκή; Ἀλλὰ οὔτε κι ὁ Τιμόθεος, ὁ περίφημος ἀύλητῆς ἀπὸ τὴ Θήβα, παράτησε τὴ μουσικὴ γιὰ νὰ χάνει τὸν καιρὸ του στὶς παλαιστρες. Διότι ἂν ἔκανε κάτι τέτοιο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ξεπεράσει ὅλους στὴν τέχνη τῶν ἤχων καὶ νὰ ἔχει τέτοια ἱκανότητα σ' αὐτήν, ὥστε, ἀνάλογα μὲ τὸ κέφι του, ἄλλοτε οἰστρηλατοῦσε τὴν ψυχὴ μὲ τὴ σοβαρὴ κι αὐστηρὴ ἀρμονία κι ἄλλοτε, γλυκαίνοντας τοὺς τόνους, τὴ χαλάρωνε καὶ τὴν ἐπράυνε. Χάρη στὴν τέχνη του, καθὼς λένε, ἀκόμα καὶ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, παίζοντας ἓνα φρυγικὸ μέλος, τὸν ἔκανε νὰ πεταχτεῖ ἀπὸ τὸ τραπέζι σὲ πολεμικὸ συναγερμὸ κι ὕστερα τὸν ξανάφερε ἀνάμεσα στοὺς συνδαιτημόνες του, ἀπαλαίνοντας τὸ μουσικὸ του παίξιμο. Τόση εἶναι ἡ δύναμη καὶ στὴ μουσικὴ καὶ στὸν ἀθλητισμὸ, πὺ δίνει ἡ προσαρμοσμένη στὸν σκοπὸ τῆς ἀσκησης.

Καὶ μιὰ πὺ ὁ λόγος γιὰ στεφάνια κι ἀθλητές. Τί τραβοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Αὐξαίνουν τὴ δύναμή τους μὲ πολὺ ἰδρώτα καὶ κόπους στὰ γυμναστήρια. Ὁ προπονητῆς τους ἀκόμα καὶ ξύλο τοὺς δίνει. Ἡ διαίτά τους δὲν εἶναι καθόλου ζηλευτὴ. Εἶναι ἡ γνωστὴ τῶν γυμναστῶν. Κι ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀποψη -γιὰ νὰ μὴ μακρηγορήσουμε- περνοῦν ζωὴ δύσκολη, πὺ εἶναι προετοιμασία γιὰ τὸν ἀγὼνα. Κι ἀφοῦ ἔτσι ἔτοιμασθοῦν, τότε μπαίνουν γυμνοὶ στὸ στάδιο καὶ περνοῦν ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὶς λαχτάρεις, γιὰ νὰ κερδίσουν ἓνα στεφάνι ἀπὸ ταπεινὸ χορτάρι καὶ νὰ ἀναγορευθοῦν νικητές. Κι ἐμεῖς, τώρα, πὺ περιμένουμε τόσο θαυμαστὰ στὸν ἀριθμὸ καὶ στὴν ἀξία στεφάνια, ἀπερίγραπτα μὲ λέξεις, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πετύχουμε μὲ ἡμίμετρα, μὲ μαλθακὴ ζωὴ, μὲ ἔλλειψη

περιορισμῶν; Ἄν ἦταν ἔτσι, ἢ ἀμεριμνησία θὰ ἦταν πολύτιμο πρᾶγμα στὴ ζωή.

Ὁ Σαρδανάπαλος, ὁ Ἀσύριος ἐκεῖνος βασιλιάς, ποὺ ἦταν ὀνομαστός γιὰ τὴν τρυφηλὴ ζωὴ του, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Ἐπίσης ὁ Μαργίτης, ποὺ καθὼς ἀναφέρει ἓνα ποίημα ἀποδινόμενο στὸν Ὅμηρο, δὲν ἦταν ἱκανὸς οὔτε νὰ ὀργῶνει οὔτε νὰ σκάβει οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιο νὰ κάνει. Ἀλλὰ ἂς κοιτάξουμε μήπως εἶναι μεγάλη ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶπε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑφτά σοφούς, ὁ Πιπτακός, ὅτι τὸ νὰ γίνεи κανεὶς καλὸς ἄνθρωπος εἶναι δύσκολο πρᾶγμα. Πραγματικά, θ' ἀποκτήσουμε μὲ πολλοὺς κόπους τὰ ἀγαθὰ, πού, καθὼς προείπαμε, τίποτε τὸ ἀνθρώπινο δὲν τοὺς μοιάζει. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ εἴμαστε ἀμελεῖς καὶ μὲ λιγόχρονη ἀκηδία νὰ χάσουμε τίς ἐλπίδες πολὺ ἀκριβῶν πραγμάτων. Ἔτσι, θὰ ἦταν σὰν νὰ θέλουμε νὰ τιμωρηθοῦμε καὶ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο, πρᾶγμα πολὺ βαρὺ γιὰ κάθε συνετὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ στὰ κριτήρια, ποὺ ὑπάρχουν, εἴτε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, εἴτε ὅπουδήποτε ἄλλοῦ τοῦ σύμπαντος. Διότι, ὅποιος χωρὶς νὰ θέλει δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκον του, ἴσως συγχωρηθῆ κάπως ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀλλὰ ὅποιος διάλεξε συνειδητὰ τὸ κακό, εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος καὶ θὰ τιμωρηθεῖ ἀπανωτά.

9

ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΔΑΚΡΥΤΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ

Ἀλλὰ, θὰ πεῖ κανεὶς: Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνουμε; Ἀπλούστατα: τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραμερίσουμε τὸ κάθε τι καὶ νὰ μεριμνήσουμε γιὰ τὴν ψυχὴ. Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε ὑποταγμένοι στὸ σῶμα, χωρὶς ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἀλλὰ νὰ παρέχουμε στὴν ψυχὴ ὅ,τι τὸ πιὸ καλό, χρησιμοποιώντας τὴ σωστὴ σκέψη καὶ λύνοντας τὴν ἔτσι ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν τοῦ σώματος, ποὺ εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο ἢ φυλακὴ της. Καί, παράλληλα κάνοντας τὸ σῶμα ἀνώτερο ἀπὸ τὰ πάθη. Λόγου χάρη, παρέχοντας στὸ στομάχι ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖο κι ὄχι ὅ,τι εἶναι εὐχάριστο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ψάχνουν σὲ στεριές

καὶ σὲ θάλασσεσ, γιὰ νὰ βροῦν σπουδαίους μαγείρους καὶ τραπεζοποιούς, λὲσ καὶ τοὺσ πρόσταξε νὰ τὸ κάνουν κάποιος ἀπαιτητικὸσ ἡγεμόνας, σὰν φόρο στὴ βουλιμία του. Εἶναι ἄνθρωποι γιὰ κλάματα. Δεινοπαθοῦν ὅπως οἱ κολασμένοι στὸν ἄδη. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Ὅπως λέγει ἡ παροιμία, κουβαλοῦν νερὸ μὲ κόσκινο σὲ τρύπιο πιθάρι κι οἱ κόποι τους τέλος δὲν ἔχουν. Κι ἡ περίσσια περιποίηση τῶν μαλλιῶν καὶ τοῦ ντυσίματος εἶναι, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Διογένη, ἀπασχόληση ἀνθρώπων ἀδίκων ἢ δυστυχημένων. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶσ κομψευόμενος ἢ καὶ τὸ νὰ λέγεται τέτοιος, εἶναι τὸ ἴδιο περίπου σὰν νὰ μιμεῖται τὶσ ἑταῖροσ ἢ νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ τοῦ πλησίον του.

Τί διαφορὰ, γιὰ τὸν φρόνιμο ἄνθρωπο, ἀνάμεσα στὸ πολυτελὲσ καὶ στὸ ἀπλῶσ πρακτικὸ ροῦχο, μιὰ καὶ τὸ τελευταῖο κάνει τὴ δουλειὰ του, προστατεύοντας τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο κρύο κι ἀπὸ τὸ κάμα τοῦ καλοκαιριοῦ; Καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα, πάλι, τὸ ἴδιο ἰσχύει: νὰ μὴ ξεπερνοῦν τὸ μέτρο τῆσ λογικῆσ ἀνάγκησ κι οὔτε νὰ κολακεύουν τὸ σῶμα σὲ βάροσ τοῦ συμφέροντοσ τῆσ ψυχῆσ. Ὁ ἄνθρωποσ ποὺ ἀξίζει νὰ λέγεται ἄνθρωποσ, θεωρεῖ ἴδια ντροπὴ τὸ νὰ εἶναι κομψευόμενοσ καὶ ὑπηρέτησ τοῦ κορμιοῦ, ὅπως καὶ τὸ νὰ εἶναι ὑποδουλωμένοσ σὲ ὀποιοδῆποτε ἄλλο πάθοσ. Ὅποιοσ κάνει τὸ πᾶν γιὰ τὴν ἐκζήτηση στὴ σωματικὴ του ἐμφάνιση, ἀποδείχνει ὅτι δὲν ἔχει συνείδηση τῆσ ἀληθινῆσ ἀνθρώπινησ ἀξίασ. Δὲν καταλαβαίνει τὸ σοφὸ γνωμικὸ, ποὺ λέγει: ἄνθρωποσ δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται ἀπ' ἔξω. Πρέπει, μὲ ὑψηλότερη σκέψη, νὰ καταλαβαίνουμε τί πραγματικὰ εἶμαστε ὁ καθένας.

Γιὰ νὰ γίνει αὐτό, χρειάζεται ψυχὴ καθαρὴ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι γιὰ νὰ δεῖ κανεὶσ τὸν ἥλιο μὲ γερὰ μάτια. Καὶ τί σημαίνει, μὲ λίγα λόγια, καθαρὴ ψυχὴ; Περιφρόνηση τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων. Δηλαδή νὰ μὴν τρέφουμε τὴν ὄρασή μας μὲ τὰ ἄτοπα θεάματα τῶν θαυματοποιῶν. Νὰ μὴν ἐκθέτουμε γυμνὰ τὰ σώματα, πρῶγμα ποὺ προκαλεῖ τὴν ἡδονὴ ἄμεσα. Νὰ μὴν ἀκοῦμε μεθυστικὰ τραγούδια γιὰ τὴν ψυχὴ, μὲ ἄσεμνο

περιεχόμενο, μιὰ καὶ τέτοια μουσική δίνει ζωὴ σὲ πάθη ποὺ ὑποδουλώνουν κι ἐξευτελίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλη εἶναι ἡ μουσική ποὺ ταιριάζει σὲ μᾶς. Μιὰ μουσική ποὺ εἶναι καλύτερη κι ὑψώνει στὸ καλύτερο. Ἐκείνη ποὺ μεταχειριζόταν κι ὁ Δαβίδ, ὁ ποιητὴς τῶν ψαλμῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιὰ νὰ κατασιγάσει τὴν ἐξαλλοσύνη τοῦ βασιλιᾶ Σαούλ. Κάτι παρόμοιο λέγεται καὶ γιὰ τὸν φιλόσοφο καὶ μαθηματικὸ Πυθαγόρα. Κάποτε συναπάντησε μεθυσμένους, ποὺ βρισκόνταν σὲ εὐθυμία. Πρόσταξε, λοιπόν, τὸν αὐλητὴ, ποὺ τοὺς συνόδευε, ν' ἀλλάξει σκοπὸ καὶ νὰ παίξει δωρική μελωδία. Τότε, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασή της, ἦλθαν στὰ συγκαλά τους, πέταξαν τὰ στεφάνια καὶ τράβηξαν γιὰ τὰ σπίτια τους γεμάτοι ντροπή. Ἄλλοι πάλι, κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ, μεταβάλλονται σὲ Κορύβαντες καὶ Βάκχες. Τόσο διαφέρει στὴν ἐπίδρασή της ἡ καλὴ ἀπὸ τὴν ἀνήθικη μουσική. Λοιπόν, τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε ἀπ' ὅσα καταφάνερα αἰσχροῦ πράγματα ὑπάρχουν, εἶναι ἡ μάθηση τῆς μουσικῆς ποὺ ἔχει σήμερα πέραση. Καὶ τὸ νὰ ἀνακατεύετε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ λογιῶν-λογιῶν ἀναθυμιάσεις, ποὺ ἡδονίζουν τὴν ὄσφρηση, ἢ τὸ νὰ φορᾶτε ἀρώματα, ντρέπομαι ἀκόμα καὶ νὰ τὰ ἀπαγορέψω. Ὅσο γιὰ τὶς ἡδονές τῆς ἐπαφῆς καὶ τῆς γεύσεως, τί νὰ πῶ ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι ὑποχρεώνουν ὅσους τοὺς ἔχουν δοθεῖ νὰ ζοῦνε σὰν κτήνη, ἔχοντας ἐνδιαφέρον μονάχα γιὰ τὴν κοιλία κι ὅτι εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν κοιλία;

Ἄς τὸ πῶ, σύντομα: ὅποιος δὲν θέλει νὰ βουλιάξει στὸ βόρβορο τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, πρέπει νὰ περιφρονήσει ὅλο τὸ σῶμα, ἢ νὰ τὸ φροντίζει τόσο μονάχα ὅσο τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ ἔχει βοηθὸ στὴ φιλοσοφία, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων κι ὅπως λέγει ὁ Παῦλος συμβουλεύοντας νὰ μὴ φροντίζουμε γιὰ τὸ σῶμα κατὰ τρόπο ποὺ νὰ δίνει λαβὴ σὲ ἐπιθυμίες. Ὅσοι φροντίζουν γιὰ νὰ εἶναι καλὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσει τὸ σῶμα, τὴν παραμελοῦν σὰν ἀνάξια λόγου, εἶναι ἴδιοι με ὅσους νοιάζονται πολὺ γιὰ τὰ ἐργαλεῖα, ἀλλὰ δὲν τοὺς νοιάζει γιὰ τὴν τέχνη, ποὺ τὰ χρησιμοποιεῖ. Τὸ ἀντίθετο πρέπει νὰ γίνεται. Νὰ τιμωροῦν τὸ σῶμα. Νὰ καταπτοῦν τὶς

ὀρμές του σὰν θηρία. Νὰ παίρνουν τὴν ὀρθὴ σκέψη σὰν βούρδουλα καὶ νὰ μαστιγώνουν καὶ νὰ ἀποκοιμίζονται τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς, πού προκαλεῖται ἀπὸ τὸ σῶμα. Κι ὄχι ἀμολώντας κάθε χαλινάρι γιὰ τὴν ἡδονή, ν' ἀφήνουν τὴν ψυχὴ στὸ κατάντημα ἄτυχου ἠνιόχου, πού τὸν πᾶνε κατὰ κρημνῶν ἀτίθασα κι ὀρμητικὰ ἄλογα. Ἄς θυμοῦνται καὶ τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Πυθαγόρα: κάποτε, σὰν εἶδε ἓνα φίλο του, πού μὲ τὴν καλοφαγία καὶ τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις, εἶχε κάνει κορμὶ ἐντυπωσιακό, τοῦ εἶπε: Δὲν παύεις, φίλε μου νὰ φτιάχνεις τὴ φυλακὴ σου πιὸ δύσκολη; Λένε καὶ γιὰ τὸν Πλάτωνα: προβλέποντας τὶς ζημιές, πού θὰ τοῦ προκαλοῦσε τὸ κορμὶ, ἐγκαταστάθηκε ἐξεπίτηδες στὴν Ἀκαδημία, τόπο τῆς Ἀττικῆς νοσηρό, γιὰ νὰ κόψει ἔτσι τὴν ὑπερβολικὴ εὐαισθησία τοῦ σώματος, ὅπως κόβουν τὸ περίσσιο φύλλωμα τοῦ ἀμπελιοῦ. Ἐγὼ μάλιστα ἄκουσα τοὺς γιατροὺς νὰ λένε ὅτι ἡ πολλὴ ὑγεία εἶναι κάτι τὸ ἐπικίνδυνο.

Μιά, λοιπόν, πού ἡ περίσσια φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα εἶναι καὶ στὸ ἴδιο ἄχρηστη καὶ στὴν ψυχὴ ἐμπόδιο, εἶναι σωστὴ ἀφροσύνη τὸ νὰ ἐξαρτᾶμε ὅλα ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ εἴμαστε σκλάβοι του. Κανένα ἄλλο ἀνθρώπινο πρᾶγμα δὲν ἀξίζει τόσο θαυμασμό ὅσο ἡ ἀσκηση στὴν περιφρόνηση τοῦ σώματος. Δὲν καταλαβαίνω, λόγου χάρι, τί θὰ τὸν χρειαθοῦμε τὸν πλοῦτο, ὅταν ἔχουμε καταπατήσει τὶς σωματικὲς ἡδονές. Ἐκτὸς ἂν εἶναι εὐχαρίστηση νὰ ἀγρυπνεῖ κανεὶς πάνω ἀπὸ θαμμένους θησαυροὺς, ὅπως οἱ μυθικοὶ δράκοντες, πού ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει καλλιεργηθεῖ κι ἀπόκτησε ἐλεύθερο φρόνημα ὡς πρὸς αὐτά, δὲν μπορεῖ νὰ κάνει, ἢ νὰ πεῖ ποτὲ κάτι τὸ ποταπὸ καὶ τὸ αἰσχρό. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος προσέχει μονάχα τὸ ἀναγκαῖο. Τὰ ὑπόλοιπα, ἔστω κι ἂν εἶναι σὰν τὸ χρυσάφι τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ, ἢ σὰν τὸ χρυσάφι πού βγάζουν τὰ μερμήγκια, πού ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, τὰ κανονίζουν οἱ ἀνάγκες τῆς φύσεως κι ὄχι ἡ ἀπληστία τῶν ἡδονῶν. Ὅσοι ξεπερνοῦν τὰ σύνορα τῆς ἀνάγκης, μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους πού γλιστροῦν σὲ κατήφορο καὶ μὴν ἔχοντας πού νὰ στηρίξουν τὰ πόδια τους

ἔξακολουθοῦν ἀενάως νὰ πέφτουν. Ὅσο πιὸ πολλὰ ἀποκτοῦν, τόσο περισσότερα χρειάζονται, γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὶς ἐπιθυμίες ὅπως λέγει κι ὁ νομοθέτης Σόλων:
Στὸν ἀνθρώπινο πλοῦτο τέρμα φανερὸ δὲν ὑπάρχει.

Ἀλλὰ κι ὁ Θεόγνις ἄς ἔρθει στὴ μέση γιὰ νὰ μᾶς διδάξει σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα:
Δὲν ποθῶ οὔτε εὐχομαι νὰ γίνω πλούσιος. Ἄμποτε μὲ λίγα νὰ ζῶ, χωρὶς δεινά.

Ἄξιος θαυμασμοῦ εἶναι κι ὁ Διογένης, ποὺ περιφρονοῦσε ὅλα μαζί τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ κι ἔλεγε ὅτι εἶναι πλουσιώτερος κι ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τῆς Περσίας, διότι στὴ ζωὴ του εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λιγότερα πράγματα. Οἱ πολλοὶ ὅμως τίποτε δὲν θαρροῦν ἀρκετὸ καὶ θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν τὰ τάλαντα τοῦ Πυθίου κι ἀπέραντα χωράφια κι ἀναρίθμητα κοπάδια. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸν πλοῦτο, ὅταν δὲν τὸν ἔχουμε, δὲν πρέπει νὰ τὸν ποθοῦμε. Κι ὅταν τὸν ἔχουμε, νὰ μὴ καυχώμαστε γιὰ τὸ ὅτι εἶναι δικός μας, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὅτι ξέρουμε νὰ τὸν χρησιμοποιοῦμε. Σωστὰ μίλησε ὁ Σωκράτης σ' ἓνα πλούσιο, ποὺ καυχιόταν γιὰ τὸ βίος του, ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ τὸν θαύμαζε πρὶν διαπιστώσει ἂν ἤξερε νὰ τὸν χρησιμοποιήσει. Θὰ ἦταν γιὰ γέλια ὁ Φειδίας κι ὁ Πολύκλειτος, ἂν καυχιόντουσαν γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ φίλντισι, μὲ τὰ ὅποια ὁ ἓνας ἔφτιαξε τὸ ἄγαλμα τοῦ Δία γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἡλείας κι ὁ ἄλλος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας γιὰ τοὺς Ἀργεῖους. Διότι θὰ εἶχαν καυχηθεῖ γιὰ πλοῦτο ποὺ δὲν ἦταν δικός τους καὶ διότι δὲν θὰ λογάριάζαν τὴν τέχνη τους ποὺ ἔδωσε νόημα κι ὁμορφιὰ στὸ χρυσάφι. Ἐμεῖς τώρα εἴμαστε λιγότερο καταγέλαστοι ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἀρκετὸ στολίδι τοῦ ἑαυτοῦ της;

Ἄς ποῦμε, λοιπόν, ὅτι καταπατήσαμε τὸν πλοῦτο καὶ περιφρονήσαμε τὶς ἡδονὲς τῶν αἰσθήσεων. Θὰ ἐπιζητήσουμε ὅμως τὴν κολακεία καὶ τὰ χάδια καὶ θὰ ἀντιγράψουμε τὴ φιλοκέρδεια καὶ τὴν εὐστροφία τῆς ἀλεποῦς, ποὺ ἀναφέρει ὁ μῦθος τοῦ λυρικοῦ ποιητῆ Ἀρχιλόχου; Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος

τίποτε ἄλλο δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγει περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἐπιδείξεων, ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἐπηρεάζει τὸ τί θὰ πεῖ γι' αὐτὸν ὁ κόσμος, ἀπὸ τὸ νὰ μὴν ἔχει πυξίδα τῆς ζωῆς του τὴ λογικὴ. Ἄν τὰ ἔχει ἀποφύγει αὐτά, τότε δὲν φοβᾶται νὰ πάει ἀντίθετα πρὸς τὴ γνώμη ὅλης τῆς κοινωνίας, νὰ τὸν κατηγορήσουν, νὰ κινδυνέψει γιὰ χάρη τοῦ ἀγαθοῦ, νὰ σταθεῖ ἀκλόνητος στὴν ὀρθὴ ἀπόφαση. Ἐνας πού δὲν ζῆ ἔτσι, δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὸν ὀμηρικὸ Πρωτέα, πού ὅταν ἤθελε γινόταν φυτὸ ἢ ζῶο ἢ φωτιὰ ἢ νερὸ ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο πράγμα. Διότι ἕνας τέτοιας λογῆς ἄνθρωπος ἄλλοτε ἐξυμνεῖ τὸ δίκιο σὲ ὅσους τὸ τιμοῦν, ἄλλοτε θὰ πεῖ τὰ ἀντίθετα, ὅταν δεῖ ὅτι κυριαρχεῖ ἡ ἀδικία, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν οἱ κόλακες. Κι ὅπως τὸ χταπόδι ἀλλάζει χρῶμα ἀνάλογα μὲ τὸν βυθό, ἔτσι κι αὐτὸς θ' ἀλλάζει γνώμες ἀνάλογα μ' ἐκεῖνες τῶν γύρω του.

10

Ο ΒΙΑΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ διδαχθοῦμε τελειότερα στὴν Ἁγία Γραφή μας. Ἀλλὰ πρὸς ὥρας τὰ περιγράφουμε, σὰν σκιαγράφημα τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τὴν κοσμικὴ σοφία. Ὅσοι μ' ἐπιμέλεια μαζεύουν τὴν ὠφέλεια ἀπὸ κάθε τι, μοιάζουν μὲ ποτάμια πού παίρνουν στὸ διάβα τους νερὸ ἀπὸ παραποτάμους κι ὀλοένα γίνονται μεγαλύτερα. Εἶναι σωστὴ ἡ ὑπόμνηση τοῦ Ἡσιόδου γιὰ τὸ λίγο πού προστίθεται στὸ λίγο, ὄχι μονάχα σχετικὰ μὲ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ γνώση. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν κι ἡ γνώση γίνεται περισσότερη καὶ μεγάλη. Ὅταν ὁ φιλόσοφος Βίας ἀποχαιρετοῦσε τὸν γιό του, πού ἔφευγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, καὶ τὸ παιδί τὸν ρώτησε μὲ ποιά πράξη του θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε περισσότερο, τοῦ ἀποκρίθηκε: Ἀποκτώντας ἐφόδιο γιὰ τὰ γηρατιά σου. Καὶ μὲ τὴ λέξη ἐφόδιο ἐννοοῦσε τὴν ἀρετὴ, περιγράφοντάς τη σύντομα, μιὰ καὶ τὴν ὠφέλεια τῆς τὴν περιορίζε στὸ μῆκος τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Ἀλλὰ γιὰ μένα, ἔστω κι ἂν πρόκειται γιὰ τὰ γηρατιά τοῦ μυθικοῦ Τιθωνοῦ ἢ τοῦ μακρόβιου βασιλιὰ τῆς Ταρτησοῦ, τοῦ Ἀργανθωνίου ἢ καὶ τοῦ Μαθουσάλα, πού ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ λέγει ὅτι

ἔζησε ἑννιακόσια ἑβδομήντα χρόνια, ἔστω ἀκόμα κι ἂν πρόκειται νὰ ὑπολογίσουμε ὅλο τὸν χρόνο ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοφάνηκε ὁ ἄνθρωπος, βλέπω τὸ διάστημα αὐτὸ σὰν παιδιάστικη, γιὰ γέλια ἔκταση. Διότι ἀτενίζω τὸν μακρὸ κι ἀγέραστο αἰῶνα, ποὺ τέλος δὲν ἔχει, τὴν ἡλικία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς.

Συμβουλεύω ν' ἀποκτοῦμε ἐφόδιο γιὰ τὴν ἀτελεύτητη αὐτὴ ζωὴ, κινώντας, σύμφωνα μὲ τὴ γνωστὴ ἔκφραση, πάντα λίθον, ὥστε νὰ παίρνομε ἀπὸ παντοῦ ὠφέλεια γιὰ μιὰ τέτοια προοπτικὴ. Βέβαια εἶναι ζήτημα ποὺ θέλει κόπο κι ἔχει δυσκολίες. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀποθαρρυνθοῦμε καὶ νὰ τὸ ἀμελήσουμε. Ἀλλὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸ παράγγελμα τῶν Πυθαγορείων, ποὺ λέγει ὅτι ὁ καθένας πρέπει νὰ διαλέγει τὸν ἄριστο τρόπο ζωῆς καὶ νὰ βρίσκει χαρὰ μέσα του, συνηθίζοντάς τον. Ἔτσι, θὰ ἐπιχειρήσουμε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα. Εἶναι ντροπὴ νὰ ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὴν τωρινὴ εὐκαιρία κι ὅταν περάσει ὁ καιρὸς νὰ πασχίζουμε νὰ φέρουμε μπροστά μας τὰ περασμένα, χωρὶς νὰ κατορθώσουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ θλίψη. Ἀπ' ὅσα, λοιπόν, θαρρῶ ὅτι εἶναι τὰ καλύτερα, ἄλλα σᾶς τὰ εἶπα τώρα κι ἄλλα ὅσο ζῶ θὰ σᾶς τὰ συμβουλεύω. Καὶ σεῖς, τώρα, ἀνάμεσα στὰ τρία εἶδη ἀρρώστιας, μὴ τοποθετηθῆτε στὸ τελευταῖο, τὸ ἀθεράπευτο. Καὶ μὴ δείξετε ὅτι ἡ ψυχικὴ σας ἀσθένεια μοιάζει μ' ἐκεῖνες τῶν σωματικῶν ἀρρώστων. Ὅσοι δηλαδὴ ἔχουν κάποια μικρὴ ἀρρώστια, πᾶνε οἱ ἴδιοι στοὺς γιατροὺς. Ὅσοι ἔπαθαν κάποια μεγαλύτερη ἀρρώστια τοὺς προσκαλοῦν στὸ σπίτι τους. Κι ὅσοι ἔπεσαν σὲ ἔντελῶς ἀνίατη μανία, καὶ ποὺ τοὺς πλησιάζουν οἱ γιατροί, δὲν τοὺς δέχονται. Μὴ πάθετε κάτι τέτοιο, παιδιὰ μου, ἀποφεύγοντας τὶς ὀρθὲς σκέψεις.